

af Amtsrepartitionsfonden, for Kjøbstadkommunernes Vedkommende af hver Kjøbstads Kommuneskaffe for sig. I Kjøbenhavn bæres disse Udgifter af Stadens Kasse og paa Vornholm af den for Dens Kjøbstæder og Landdistrikt fælles Repartitionsfond. Det er altsaa den Regel, vi i Følge vor Opfattelse, og i Henhold til de Betragtninger, som jo allerede tidligere ere gjorte gjældende og have været Gjenstand for Ordrevel i denne Sag, have maattet foreslaa ogsaa her; og det er en Betragtning, som maa motivere ikke blot dette Vædringsforslag til § 61, men ogsaa flere af de følgende. — Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 70 er stillet til § 62. Som det vil ses, staar der i § 62, at: „Personer, som lide af venerisk Sygdom, ere uden Hensyn til, om de have Evne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at fordrø sig tagne under Kur for offentlig Regning“. Vi tillade os at foreslaa, at der her skulde tilføies, at de ogsaa ere forpligtede til at underkaste sig en saadan Kur. Det hele Hensyn, hvorefter deres Helbredelse skal bestoes af det Offentlige, uden at der spørges om Trang, synes at fordrø, at de ogsaa skulde være forpligtede til at underkaste sig Lægebehandling. Den nu gjældende Ret paa dette Punkt er jo saaledes, at det kun gjælder om Almuepersoner paa Landet, at de ere pligtige til at underkaste sig Lægebehandling, hvorimod Spørgsmaalet med Hensyn til Andree staar frit. Men det synes os rettest at gjøre denne Regel almindelig. — Forslaget under Nr. 71 hænger sammen med de Betragtninger, jeg nys berørte, og som have ledet os til ogsaa at foreslaa Forandringer i § 61. — Forslaget under Nr. 72 er fremsat for at beskytte de Kjøbstæder, hvor der findes Sygehus, og hvor der kan faas god Lægebehandling, for at blive paabyrdet Omkostningerne ved Kurven i et utilbørligt stort Omfang. Som det vil ses, er Lovforslagets Regel — og saavidt jeg veed ogsaa den gjældende Retts Regel — den, at Udgifterne skulde udredes forsludsvis der, hvor Vedkommende tages under Lægebehandling. Efter vor hele Opfattelse bliver der ikke Spørgsmaal om nogen Refusion, hvis det er en Kjøbstad, om hvilken der er Tale. Nu forekommer det mig klart, at det ikke kan gaa an, at det skulde være tilladt for Personer fra Landet at drage ind til Kjøbstaden og der lade sig tage under Lægebehandling og uden videre paabyrde Kjøbstadens Udgifter derved. Derved erkende vi, at naar der ikke bliver Spørgsmaal om nogen Refusion eller nogen Hjælp fra den større Kommune, saa maa det ogsaa være Regelen, at hvis den Paagjældende har havt fast Ophold andetsteds, skulde Udgifterne ved hans Kur og Pleie godtgjøres af den Kjøbstadkommune, eller af den Amtsrædsreds, hvori hans faste Opholdssted findes. — Vædringsforslaget under Nr. 73 til § 63 gaar ud paa, at Ordet: „Trængende“ i 2den Linie udgaaer. Som det vil ses, gaar Paragra-

fens Bestemmelse ud paa, at naar en Sygdom erklæres for epidemisk i en Kommune, blive Omkostningerne ved Kur og Pleie af de af saadan Sygdom lidende trængende Personer, der have Ophold i Kommunen, at afholde paa den i § 56 i Slutningen foreskrevne Maade. Det forekommer Udvalget, at naar en Sygdom erklæres for epidemisk i Kommunen, det da er rimeligt, at Kur og Pleie da altid skulde ydes frit for dem, der ønske at modtage den frit, og at der i den Henseende ikke skal gjøres Forskjel, om den Syge er trængende eller ikke, idet det maa antages, at hans Kur og Pleie i dette Tilfælde er en Ting, som ligger i hele Kommunens Interesse, i samtlige Beboeres Interesse, for nemlig i Tide at forhindre epidemisk Sygdoms videre Udbredelse. Disse Hensyn, som jo ere noget lignende de Hensyn, som ligge til Grund for Bestemmelsen i § 62, have forekommet Udvalget at træde, at der heller ikke skulde tages Hensyn til, om den Syge var trængende eller ikke. Det følger af, hvad jeg allerede gjentagne Gange har bemærket, at Udvalget efter sin hele Opfattelse af dette Forhold maa foreslaa § 56 ombyttet med § 61. — Til § 64 have vi foreslaaet en Vædring, som gaar ud paa, at der skal gives Paragrafen en anden Affattelse, end den har i Lovforslaget. Vi have ment, at Fattigvæsenets Udgifter ved trængende Personers Underholdning i en af Justitsministeren godkjendt Sindssygeanstalt skulde godtgjøres det for Landkommunernes Vedkommende af Amtsrepartitionsfonden, helt, dersom de Paagjældende ere farlige for den offentlige Sikkerhed, og ellers i det første Aar helt og derefter med det Halve. Naar en Person er farlig for den offentlige Sikkerhed, saa synes det rimeligt, at Kommunen ikke skal bære Udgiften for hans Forpleining, da hans Anbringelse i en Sindssygeanstalt jo er en i det Offentliges Interesse truffen Foranstaltning. I modsat Fald er der derimod ingen Grund, forekommer det os, til at vedkommende Kommune skulde være fritagen for at bidrage Noget til den Paagjældendes Underhold. Vi have derfor forment, at man i saa Fald kunde gaa den Middevei, kun i det første Aar at fritage Kommunen helt, og derefter lade den tilskyde det Halve. Det, der i Dvrigt er tilføjet i Vædringsforslaget under Nr. 75, er kun den samme Ting, som bestandig vender tilbage, nemlig at vi ikke have villet gaa ind paa en Fordeling paa Kjøbstad og Land i Forening, eller paa flere Kjøbstæder.

Sonne: Det erede Thing vil have lagt Mærke til, at den erede Ordfører udtalte, at Grunden, hvorfors Udvalget til § 61 har stillet Forslag om, at Udgifterne ved Blindes og idiotiske Børns Underholdning skulde afholdes af de større Kommuner, er den, at man vil forskaae de mindre Kommuner for de betydelige Udgifter, som derved kunde foranlediges, idet man har ment, at de